

Arrest

nr. 82 095 van 31 mei 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 6 maart 2012 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 februari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 26 maart 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. OGUMULA,, loco advocaat D. STEYVERS, en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1.1. Blijkens de bestreden beslissing inzake verzoeker, N. A., luidt het asielrelaas als volgt:

“U bent een Russisch staatsburger van Armeense origine. U bent getrouwd met N. Z. (...) (OV X), die samen met u en uw twee zonen in België verblijft.

Op 15 augustus 2008 kwam een vriend van u, D. K. (...), u vragen of zijn vrouw en 2 kinderen voor 3 dagen bij u konden verblijven. Pas op 25 december 2008 kwam hij zijn vrouw en 2 kinderen terug ophalen.

Uw vriend K. (...) is van Georgische afkomst en werd in die periode, net als andere Georgiërs in Rusland, gevisieerd door de autoriteiten omwille van het conflict in Zuid-Ossetië.

Op 10 januari 2009 werd u thuis door de politie van Moskou opgepakt en werd u naar het politiekantoor in het district Yuzhnoye Butovo overgebracht. U werd er geslagen en ondervraagd over uw vriend K. (...) van wie men zei dat het een zware crimineel was. Ze wilden u ook dwingen een document te ondertekenen waarin stond dat u onderdak aan een crimineel had verleend en dat u een agent had

geslagen. U weigerde echter dit document te tekenen. Na 5 dagen werd u terug vrijgelaten maar u moest wel een uitreisverbod ondertekenen. Hierna werd u twee tot drie keer op straat door de politie meegenomen, waarbij u werd gefouilleerd en gedwongen hen geld te geven. U werd hierbij echter niet vastgehouden, maar wel op een andere plaats afgezet.

Eind september 2009 werd u opnieuw door uw vriend K. (...) aangesproken die u om geld vroeg. Aangezien u door hem al in de problemen was gekomen, weigerde u.

Op 1 oktober 2009 viel de politie nogmaals bij u binnen. Ze namen u mee naar hetzelfde politiebureau in het district Yuzhnoye Butovo. U werd er geslagen en er werd terug geëist dat u een bekentenis zou ondertekenen waarin u aangaf onderdak aan een crimineel te hebben gegeven en een agent te hebben geslagen. Naast uw contacten met K. (...) en het slaan van een agent zou de politie u verwijten dat u met een etnische Russin getrouwd bent.

Eind oktober 2009 kreeg u in uw politiecel het bezoek van de advocaat die A. (...), de neef van uw vrouw, voor u had geregeld. U werd vervolgens overgebracht naar het ziekenhuis waar u aan uw opgelopen verwondingen werd verzorgd. A. (...) slaagde erin de agent om te kopen die instond voor uw bewaking. Midden november 2009 gaf diezelfde agent u een ziekenhuisjas waardoor u uit het ziekenhuis kon ontsnappen. Buiten stond A. (...) u op te wachten die u naar een datsja van zijn vriend buiten Moskou bracht.

In november 2009 kwam de politie nog naar u thuis in Moskou met de vraag waar u was.

Op 8 januari 2010 kwamen uw vrouw en uw kinderen u in de datsja vervoegen.

Op 10 januari 2010 vertrokken jullie vanuit Moskou met de bus naar België waar jullie op 15 januari 2010 aankwamen en u en uw vrouw diezelfde dag uw eerste asielaanvraag indienden bij de Belgische autoriteiten.

Sinds uw aankomst in België zijn leden van de ordediensten van Yuzhnoye Butovo nog twee tot drie keer (in de lente van 2010 en in december 2010) naar uw verblijfplaats in Moskou geweest, op zoek naar jullie. Ook de zus van uw vrouw, Olga, werd door leden van de ordediensten lastiggevallen. Ze vroegen haar waar jullie zich bevinden en bedreigden haar hierbij.

Op 15 maart 2011 werd in het kader van de eerste asielaanvraag van u en uw vrouw een beslissing genomen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat uw asielrelaas ongeloofwaardig werd bevonden. Deze beslissing werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 26 september 2011.

Op 28 december 2011 dienden u en uw vrouw een tweede asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties. Zowel u als uw vrouw verklaarden hierbij niet naar uw land van herkomst te zijn teruggekeerd sinds uw vorige asielaanvraag werd afgesloten.

Ter staving van uw tweede asielaanvraag legt u volgende documenten voor: twee convocaties op uw naam alsook de enveloppen waarmee deze vanuit Rusland door uw schoonzus naar u werden opgestuurd, de woonstregistratie van uw vrouw op jullie laatste verblijfsadres in de Russische Federatie, en twee Belgische schoolattesten van uw zonen."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.1.2. De motivering van de bestreden beslissing inzake verzoeker, N. A., luidt als volgt:

"Uit uw verklaring blijkt dat u bij de verklaringen blijft die u aflegde in het kader van uw eerste asielaanvraag (CGVS, p. 2).

U verliet uw land van herkomst omdat u problemen hebt met de Russische autoriteiten, omdat u bevriend bent met D. K. (...), die omwille van zijn Georgische afkomst gevisieerd wordt door de autoriteiten, en wiens gezin van 15 augustus 2008 tot 25 december 2008 bij u thuis heeft gelogeed.

Voorafgaand dient te worden opgemerkt dat in het kader van uw eerste asielaanvraag op 15 maart 2011 een beslissing werd genomen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat uw asielrelaas ongeloofwaardig werd bevonden.

Ter staving van uw huidige asielaanvraag legt u een reeks nieuwe documenten voor, zijnde twee convocaties op uw naam alsook de enveloppen waarmee deze vanuit Rusland door uw schoonzus naar u werden opgestuurd, de woonstregistratie van uw vrouw op jullie laatste verblijfsadres in de Russische Federatie, en twee Belgische schoolattesten van uw zonen.

Deze nieuwe documenten kunnen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas echter niet herstellen.

Wat betreft de twee aan u gerichte convocaties die u voorlegt die respectievelijk werden opgesteld op 26 april 2011 en 19 september 2011, dient vooreerst te worden opgemerkt dat de ingevulde gegevens over de afleveringswijze onderaan beide convocaties weinig aannemelijk zijn. Zo wordt op beide convocaties aangeduid dat deze zowel per post als per koerier (boodschapper) werden afgeleverd. Daarnaast is het vreemd dat uw eigen naam staat vermeld als diegene die als boodschapper de convocatie zou overhandigen aan diegene voor wie ze bestemd is.

Hoe dan ook kon u deze convocaties niet in ontvangst hebben genomen daar u sinds 15 januari 2010 reeds in België verblijft en verklaarde sindsdien niet naar de Russische Federatie te zijn teruggekeerd (CGVS, p. 2).

Daarnaast strookt de vormgeving van de tweede convocatie niet met die van de eerste. Zo ontbreekt op de tweede convocatie de vermelding van de naam en de initialen van de persoon door wie deze convocatie werd opgesteld. Zij tevens opgemerkt dat reeds met het blote oog te zien is dat de tweede convocatie van september 2011 veel weg lijkt te hebben van een met balpen ingevulde kopie (zie stippels).

Deze elementen doen bijgevolg twijfel rijzen met betrekking tot de authenticiteit van deze convocaties. Het is bovendien opmerkelijk dat u niet wist in welke hoedanigheid u telkens werd opgeroepen en dat u verklaarde dat deze informatie niet in de convocaties wordt vermeld (CGVS, p. 4).

Op beide convocaties staat echter duidelijk aangegeven dat u zich diende te melden in de hoedanigheid van verdachte.

Voorts bevat geen van beide convocaties enige informatie over de zaak in het kader waarvan u werd opgeroepen.

Daar komt nog bij dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt dat in de Russische Federatie iedereen tegen betaling eender welk document kan kopen van ambtenaren. Deze elementen maken dat de twee convocaties die u voorlegt in het kader van uw tweede asielaanvraag de geloofwaardigheid van uw asielrelaas, zoals omstandig gemotiveerd in de beslissing die ik ten aanzien van u nam in het kader van uw eerste asielaanvraag, niet kunnen herstellen.

Voorts bleven u en uw vrouw onaannemelijk vaag met betrekking tot een aantal andere belangrijke aspecten van uw asielrelaas.

Zo verklaarde u dat u telkens door uw belagers werd vastgehouden in het district Yuzhnoye Butovo, doch kon u niet aangeven waar u er precies werd vastgehouden (CGVS, p. 6, 8). Uw vrouw wist evenmin waar u telkens werd vastgehouden (CGVS vrouw, p. 4, 6).

Voorts kende zowel u als uw vrouw de naam niet van de advocaat die A. (...) voor u had ingeschakeld en die ervoor had gezorgd dat u naar het ziekenhuis werd overgeplaatst (CGVS, p. 10); CGVS vrouw, p. 7). U verklaarde dat A. (...) deze advocaat had vergoed voor de hulp die hij had geboden, doch wist u niet hoeveel hij hem had moeten betalen (CGVS, p. 10). Dit is des te meer opmerkelijk daar uw vrouw verklaarde 16000 euro, afkomstig van uw inkomsten, te hebben betaald aan A. (...) voor de hulp van de advocaat (CGVS vrouw, p. 7).

U wist evenmin hoe de advocaat van A. (...) wist waar en bij wie u werd vastgehouden na uw tweede aanhouding, en u hebt er bij A. (...) evenmin naar geïnformeerd (CGVS, p. 10).

Daarnaast wist uw vrouw niet hoe u na uw tweede aanhouding op 1 oktober 2009 en uw daaropvolgende vasthouding bent vrijgekomen. Ze verklaarde dat ze naar aanleiding van uw tweede aanhouding haar neef A. (...) had gecontacteerd en dat hij u had geholpen. Ze wist dat de advocaat van A. (...) er voor had kunnen zorgen dat u naar het ziekenhuis werd overgebracht, doch kon ze niet aangeven op welke manier u bent vrijgekomen.

Evenmin wist ze tot wanneer u in het ziekenhuis hebt verbleven (CGVS vrouw, p. 6-7). Dit is des te meer opmerkelijk omdat u na uw tweede aanhouding en vasthouding zowaar bent ontsnapt uit het ziekenhuis, nadat A. (...) de politieagent die u bewaakte had omgekocht, en nadien bent ondergedoken in de datsja van een vriend van A. (...).

Aangaande uw ontsnapping wist u zelf niet hoe de bewaker heette die u hielp ontsnappen, noch hoeveel A. (...) deze persoon had betaald opdat hij u zou helpen, en u hebt dit ook niet aan A. (...) gevraagd (CGVS, p. 9).

Voorts dient te worden vastgesteld dat het opmerkelijk is dat u noch uw vrouw wist waarom de vrouw en de twee kinderen van uw goede vriend K. (...) ongeveer een half jaar bij jullie thuis hebben verbleven, in plaats van de afgesproken drie dagen (CGVS, p. 11; CGVS vrouw p. 8). Jullie wisten niet precies waarom hij aan jullie vroeg of zijn gezin bij jullie mocht verblijven en waar hij zelf in tussentijd was of wat hij ging doen (CGVS p. 11-12; CGVS vrouw, p. 8). U vermoedde dat hij zelf ging onderduiken, doch wist u dat niet zeker daar u hem niet hebt gevraagd waarom hij precies wilde dat zijn gezin drie dagen bij jullie zou logeren en wat hij zelf ging doen (CGVS, p. 11, 14). Toen zijn gezin bij u verbleef heeft u ook niet aan zijn vrouw gevraagd waar K. (...) zo lang bleef en u weet niet of uw vrouw haar daar iets over had gevraagd (CGVS, p. 12). U hebt in de periode dat zijn gezin bij jullie logeerde ook nooit contact opgenomen met K. (...) voor meer informatie, hoewel u wel over zijn contactgegevens beschikte (CGVS, p. 14). Uw vrouw wist niet of u in de periode dat zijn gezin bij jullie logeerde al dan niet contact had met K. (...) (CGVS vrouw, p. 8).

U wist evenmin waar K. (...) naartoe ging nadat hij plots op 25 december 2009 zijn gezin kwam ophalen en u hebt hem nadien ook niet meer gecontacteerd (CGVS, p. 12-14), niettegenstaande u kort hierna

voor de eerste keer werd aangehouden omdat men op zoek was naar K. (...) en men u ervan beschuldigde hem te verbergen (CGVS, p. 6).

Daar al deze elementen de kern van uw asielrelaas raken, kon nochtans redelijkerwijze van u en uw vrouw worden verwacht dat jullie beiden hierover gedetailleerde informatie zouden kunnen verschaffen, wat in casu niet het geval was.

Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnd.

Daarnaast werd tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal in het kader van uw huidige asielaanvraag een bijkomende tegenstrijdigheid vastgesteld tussen uw verklaringen en de verklaringen van uw vrouw.

Zo verklaarde u zowel bij uw eerste als bij uw tweede asielaanvraag op het Commissariaat-generaal dat uw belagers die u van thuis uit meenamen op 10 januari 2009 en op 1 oktober 2009 telkens gekleed waren in uniform (CGVS eerste AA, p. 10, 11; CGVS, p. 5, 8). Uw vrouw verklaarde daarentegen dat zij telkens gekleed waren in burgerkledij (CGVS vrouw, p. 4, 6).

Toen zij geconfronteerd werd met deze tegenstrijdigheid, antwoordde uw vrouw dat ze toch bedoelde dat ze in uniform gekleed waren en meende ze dat de Russische benaming die zij gebruikte daar ook op kan wijzen (CGVS vrouw, p. 6).

Deze verklaring overtuigt echter niet, daar de benaming van 'uniform' en 'burgerkledij' in de Russische taal wel degelijk verschillend is, waardoor deze tegenstrijdigheid overeind blijft.

Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder aangetast.

Ten slotte dient te worden benadrukt dat u en uw vrouw geen afdoende verklaring kunnen geven voor de betreffende stempels op de geboorteaktes van jullie kinderen, die aangeven dat er aan hen een internationaal paspoort werd uitgereikt op 19 maart 2009.

Het is weinig aannemelijk dat noch u, noch uw vrouw weet waar deze stempels vandaan komen en dat jullie hiervan niet op de hoogte zouden geweest zijn tot op uw gehoor op het Commissariaat-generaal in het kader van uw eerste asielaanvraag (CGVS, p. 16; CGVS vrouw, p. 10).

Voorts blijkt uit de gegevens van uw Russische binnenlandse paspoorten dat aan u in januari 2006 en aan uw vrouw in augustus 2006 een internationaal paspoort werd uitgereikt. U verklaarde dat u deze reis pas toen had aangevraagd om naar Armenië gegaan, maar u hebt het nooit gebruikt (CGVS, p. 16). Opmerkelijk is dat uw vrouw verklaarde niet te weten waarom u in 2006 een internationaal paspoort had aangevraagd.

Daarnaast verklaarde zij aangaande haar eigen internationaal paspoort dat zij dit nooit heeft aangevraagd. Ze wist niet waar de uitreikingstempel in haar Russisch binnenlands paspoort vandaan kwam en zou er niet op de hoogte van zijn geweest tot op het gehoor op het Commissariaat-generaal in het kader van jullie eerste asielaanvraag. Ze vermoedde dat haar neef A. (...) deze reis pas voor haar had aangevraagd, doch wist zij hoegenaamd niet waarom hij dat toen zou hebben gedaan (CGVS vrouw, p. 10-11). U wist evenmin waarom er aan uw vrouw in 2006 een internationaal paspoort werd uitgereikt (CGVS, p. 16).

Ook deze verklaringen aangaande de uitreiking van het internationaal paspoort van uw vrouw in 2006 zijn weinig aannemelijk.

Bovendien blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan eveneens een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, dat internationale paspoorten in de Russische Federatie persoonlijk moeten worden afgehaald (en ter plaatse moeten worden ondertekend), waardoor ernstig getwijfeld kan worden aan de verklaringen van uw vrouw, als zou zij dit document niet zelf bij de bevoegde autoriteiten hebben afgehaald.

Deze elementen versterken het vermoeden dat jullie uw legale reisdocumenten (jullie verklaarden met valse reisdocumenten te hebben gereisd van Rusland naar België (CGVS eerste AA, p. 5, 11; CGVS eerste AA vrouw, p. 3)), bewust achterhouden voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door jullie verkregen visum voor uw reis naar België, het tijdstip en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden.

Uit het voorgaande blijkt dat er ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De overige door u in het kader van uw tweede asielaanvraag voorgelegde documenten (de enveloppen waarmee uw schoonzus u de convocaties heeft opgestuurd en de Belgische schoolattesten van uw zonen), zijn evenmin van dien aard dat ze bovenstaande conclusie kunnen wijzigen. Deze documenten bevatten louter informatie over de schoolgang van uw kinderen in België en over de manier waarop u de voorgelegde convocaties in uw bezit hebt gekregen, die niet betwist wordt, doch niet met betrekking tot de door u aangehaalde problemen.

Daar uw echtgenote, N. Z. (...) (O.V. 6.560.144), verklaart dat zij haar asielrelaas volledig baseert op dat van u (CGVS vrouw, p. 2), kan nog worden toegevoegd dat ook in het kader van haar tweede

asielaanvraag, besloten werd tot de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2.1. Blijkens de bestreden beslissing inzake verzoekster, N. Z., luidt het asielrelaas als volgt:

“U bent een Russisch staatsburger van Russische origine. U bent getrouwd met N. A. (...) (OV 6.560.144), die samen met u en uw twee zonen in België verblijft.

Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat de problemen waardoor u uw land hebt verlaten volledig verbonden zijn met de problemen van uw man, N. A. (...) (OV 6.560.144).

Op 15 augustus 2008 kwam een vriend van uw man, K. (...), hem vragen of zijn vrouw en 2 kinderen voor 3 dagen bij jullie konden verblijven. Pas op 25 december 2008 kwam hij zijn vrouw en 2 kinderen terug ophalen.

Op 10 januari 2009 kwamen leden van de politie naar jullie thuis. Ze doorzochten het huis en vroegen waar K. (...) zich bevond. Ze namen uw man mee en hielden hem vast. Vijf dagen later kwam uw man terug naar huis. Op het einde van september 2009 kwam K. (...) opnieuw naar jullie thuis en hij vroeg aan uw man of hij hem geld kon lenen, wat uw man weigerde.

Op 1 oktober 2009 werd uw man wederom meegenomen door de politie omwille van zijn contact met K. (...). Hierna schreef u verschillende klachtenbrieven en u contacteerde onder meer het ministerie van Binnenlandse Zaken. U vroeg ook de hulp van uw neef, A. (...). Uw neef kon er met behulp van zijn advocaat voor zorgen dat uw man naar het ziekenhuis werd overgebracht. In november 2009 kwam de politie naar u thuis en vroeg u waar uw man was. U zelf wist toen niet waar hij zich bevond. Op 8 januari 2010 zag u uw man sinds zijn tweede aanhouding voor het eerst terug op de datsja van een vriend van uw neef.

Op 10 januari 2010 vertrok u met uw gezin vanuit Moskou met de bus naar België waar jullie op 15 januari 2010 aankwamen en u en uw man diezelfde dag een eerste asielaanvraag indienden bij de Belgische autoriteiten.

Sinds uw aankomst in België hebt u vernomen van de burens dat leden van de ordediensten nog enkele keren zijn langs geweest bij jullie thuis in Moskou, omdat zij op zoek waren naar jullie. Ook uw zus Olga werd door leden van de ordediensten lastiggevallen na jullie vertrek. Ze vroegen haar waar jullie zich bevinden en hebben haar hierbij bedreigd.

Op 15 maart 2011 werd in het kader van de eerste asielaanvraag van u en uw man een beslissing genomen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat uw asielrelaas ongeloofwaardig werd bevonden. Deze beslissing werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 26 september 2011. Op 28 december 2011 dienden u en uw man een tweede asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties. Zowel u als uw man verklaarden hierbij niet naar uw land van herkomst te zijn teruggekeerd sinds uw vorige asielaanvraag werd afgesloten.”

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

1.2.2. De motivering van de bestreden beslissing inzake verzoekster, N. Z., luidt als volgt:

“Uit uw verklaringen blijkt dat alle problemen die u in uw land kende en die de aanleiding hebben gevormd tot uw vlucht uit uw herkomstland, verbonden waren met de problemen van uw man. U verklaarde daarnaast geen problemen te hebben gekend die losstaan van zijn problemen (CGVS, p. 2).

Aangezien ik in het kader van de tweede asielaanvraag van uw man, N. A. (...) (OV 6.560.144), de beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de tweede beslissing van uw man, N. A. (...) (OV 6.560.144), werd genomen, verwijst ik graag naar zijn beslissing.

Deze luidt als volgt:

“Uit uw verklaring blijkt dat u bij de verklaringen blijft die u aflegde in het kader van uw eerste asielaanvraag (CGVS, p. 2). U verliet uw land van herkomst omdat u problemen hebt met de Russische autoriteiten, omdat u bevriend bent met D. K. (...), die omwille van zijn Georgische afkomst gevisieerd wordt door de autoriteiten, en wiens gezin van 15 augustus 2008 tot 25 december 2008 bij u thuis heeft gelogeed.

Voorafgaand dient te worden opgemerkt dat in het kader van uw eerste asielaanvraag op 15 maart 2011 een beslissing werd genomen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de

subsidiare beschermingsstatus, omdat uw asielrelaas ongeloofwaardig werd bevonden. Ter staving van uw huidige asielaanvraag legt u een reeks nieuwe documenten voor, zijnde twee convocaties op uw naam alsook de enveloppen waarmee deze vanuit Rusland door uw schoonzus naar u werden opgestuurd, de woonregistratie van uw vrouw op jullie laatste verblijfsadres in de Russische Federatie, en twee Belgische schoolattesten van uw zonen. Deze nieuwe documenten kunnen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas echter niet herstellen.

Wat betreft de twee aan u gerichte convocaties die u voorlegt die respectievelijk werden opgesteld op 26 april 2011 en 19 september 2011, dient vooreerst te worden opgemerkt dat de ingevulde gegevens over de afleveringswijze onderaan beide convocaties weinig aannemelijk zijn. Zo wordt op beide convocaties aangeduid dat deze zowel per post als per koerier (boodschapper) werden afgeleverd. Daarnaast is het vreemd dat uw eigen naam staat vermeld als diegene die als boodschapper de convocatie zou overhandigen aan diegene voor wie ze bestemd is. Hoe dan ook kon u deze convocaties niet in ontvangst hebben genomen daar u sinds 15 januari 2010 reeds in België verblijft en verklaarde sindsdien niet naar de Russische Federatie te zijn teruggekeerd (CGVS, p. 2). Daarnaast strookt de vormgeving van de tweede convocatie niet met die van de eerste. Zo ontbreekt op de tweede convocatie de vermelding van de naam en de initialen van de persoon door wie deze convocatie werd opgesteld. Zij tevens opgemerkt dat reeds met het blote oog te zien is dat de tweede convocatie van september 2011 veel weg lijkt te hebben van een met balpen ingevulde kopie (zie stippels). Deze elementen doen bijgevolg twijfel rijzen met betrekking tot de authenticiteit van deze convocaties. Het is bovendien opmerkelijk dat u niet wist in welke hoedanigheid u telkens werd opgeroepen en dat u verklaarde dat deze informatie niet in de convocaties wordt vermeld (CGVS, p. 4). Op beide convocaties staat echter duidelijk aangegeven dat u zich diende te melden in de hoedanigheid van verdachte. Voorts bevat geen van beide convocaties enige informatie over de zaak in het kader waarvan u werd opgeroepen. Daar komt nog bij dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt dat in de Russische Federatie iedereen tegen betaling eender welk document kan kopen van ambtenaren. Deze elementen maken dat de twee convocaties die u voorlegt in het kader van uw tweede asielaanvraag de geloofwaardigheid van uw asielrelaas, zoals omstandig gemotiveerd in de beslissing die ik ten aanzien van u nam in het kader van uw eerste asielaanvraag, niet kunnen herstellen.

Voorts bleven u en uw vrouw onaannemelijk vaag met betrekking tot een aantal andere belangrijke aspecten van uw asielrelaas. Zo verklaarde u dat u telkens door uw belagers werd vastgehouden in het district Y. B. (...), doch kon u niet aangeven waar u er precies werd vastgehouden (CGVS, p. 6, 8). Uw vrouw wist evenmin waar u telkens werd vastgehouden (CGVS vrouw, p. 4, 6). Voorts kende zowel u als uw vrouw de naam niet van de advocaat die A. (...) voor u had ingeschakeld en die ervoor had gezorgd dat u naar het ziekenhuis werd overgeplaatst (CGVS, p. 10); CGVS vrouw, p. 7). U verklaarde dat A. (...) deze advocaat had vergoed voor de hulp die hij had geboden, doch wist u niet hoeveel hij hem had moeten betalen (CGVS, p. 10). Dit is des te meer opmerkelijk daar uw vrouw verklaarde 16000 euro, afkomstig van uw inkomsten, te hebben betaald aan A. (...) voor de hulp van de advocaat (CGVS vrouw, p. 7). U wist evenmin hoe de advocaat van A. (...) wist waar en bij wie u werd vastgehouden na uw tweede aanhouding, en u hebt er bij A. (...) evenmin naar geïnformeerd (CGVS, p. 10). Daarnaast wist uw vrouw niet hoe u na uw tweede aanhouding op 1 oktober 2009 en uw daaropvolgende vasthouding bent vrijgekomen. Ze verklaarde dat ze naar aanleiding van uw tweede aanhouding haar neef A. (...) had gecontacteerd en dat hij u had geholpen. Ze wist dat de advocaat van A. (...) er voor had kunnen zorgen dat u naar het ziekenhuis werd overgebracht, doch kon ze niet aangeven op welke manier u bent vrijgekomen. Evenmin wist ze tot wanneer u in het ziekenhuis hebt verbleven (CGVS vrouw, p. 6-7). Dit is des te meer opmerkelijk omdat u na uw tweede aanhouding en vasthouding zowaar bent ontsnapt uit het ziekenhuis, nadat A. (...) de politieagent die u bewaakte had omgekocht, en nadien bent ondergedoken in de datsja van een vriend van A. (...). Aangaande uw ontsnapping wist u zelf niet hoe de bewaker heette die u hielp ontsnappen, noch hoeveel A. (...) deze persoon had betaald opdat hij u zou helpen, en u hebt dit ook niet aan A. (...) gevraagd (CGVS, p. 9).

Voorts dient te worden vastgesteld dat het opmerkelijk is dat u noch uw vrouw wist waarom de vrouw en de twee kinderen van uw goede vriend K. (...) ongeveer een half jaar bij jullie thuis hebben verbleven, in plaats van de afgesproken drie dagen (CGVS, p. 11; CGVS vrouw p. 8). Jullie wisten niet precies waarom hij aan jullie vroeg of zijn gezin bij jullie mocht verblijven en waar hij zelf in tussentijd was of wat hij ging doen (CGVS p. 11-12; CGVS vrouw, p. 8). U vermoedde dat hij zelf ging onderduiken, doch wist u dat niet zeker daar u hem niet hebt gevraagd waarom hij precies wilde dat zijn gezin drie dagen bij jullie zou logeren en wat hij zelf ging doen (CGVS, p. 11, 14). Toen zijn gezin bij u verbleef heeft u ook niet aan zijn vrouw gevraagd waar K. (...) zo lang bleef en u weet niet of uw vrouw haar daar iets over had gevraagd (CGVS, p. 12). U hebt in de periode dat zijn gezin bij jullie logeerde ook nooit contact opgenomen met K. (...) voor meer informatie, hoewel u wel over zijn contactgegevens

beschikte (CGVS, p. 14). Uw vrouw wist niet of u in de periode dat zijn gezin bij jullie logeerde al dan niet contact had met K. (...) (CGVS vrouw, p. 8). U wist evenmin waar K. (...) naartoe ging nadat hij plots op 25 december 2009 zijn gezin kwam ophalen en u hebt hem nadien ook niet meer gecontacteerd (CGVS, p. 12-14), niettegenstaande u kort hierna voor de eerste keer werd aangehouden omdat men op zoek was naar K. (...) en men u ervan beschuldigde hem te verbergen (CGVS, p. 6). Daar al deze elementen de kern van uw asielrelaas raken, kon nochtans redelijkerwijze van u en uw vrouw worden verwacht dat jullie beiden hierover gedetailleerde informatie zouden kunnen verschaffen, wat in casu niet het geval was. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnd.

Daarnaast werd tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal in het kader van uw huidige asielaanvraag een bijkomende tegenstrijdigheid vastgesteld tussen uw verklaringen en de verklaringen van uw vrouw. Zo verklaarde u zowel bij uw eerste als bij uw tweede asielaanvraag op het Commissariaat-generaal dat uw belagers die u van thuis uit meenamen op 10 januari 2009 en op 1 oktober 2009 telkens gekleed waren in uniform (CGVS eerste AA, p. 10, 11; CGVS, p. 5, 8). Uw vrouw verklaarde daarentegen dat zij telkens gekleed waren in burgerkledij (CGVS vrouw, p. 4, 6). Toen zij geconfronteerd werd met deze tegenstrijdigheid, antwoordde uw vrouw dat ze toch bedoelde dat ze in uniform gekleed waren en meende ze dat de Russische benaming die zij gebruikte daar ook op kan wijzen (CGVS vrouw, p. 6). Deze verklaring overtuigt echter niet, daar de benaming van 'uniform' en 'burgerkledij' in de Russische taal wel degelijk verschillend is, waardoor deze tegenstrijdigheid overeind blijft. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder aangetast.

Ten slotte dient te worden benadrukt dat u en uw vrouw geen afdoende verklaring kunnen geven voor de betreffende stempels op de geboorteaktes van jullie kinderen, die aangeven dat er aan hen een internationaal paspoort werd uitgereikt op 19 maart 2009. Het is weinig aannemelijk dat noch u, noch uw vrouw weet waar deze stempels vandaan komen en dat jullie hiervan niet op de hoogte zouden geweest zijn tot op uw gehoor op het Commissariaat-generaal in het kader van uw eerste asielaanvraag (CGVS, p. 16; CGVS vrouw, p. 10). Voorts blijkt uit de gegevens van uw Russische binnenlandse paspoorten dat aan u in januari 2006 en aan uw vrouw in augustus 2006 een internationaal paspoort werd uitgereikt. U verklaarde dat u deze reispas toen had aangevraagd om naar Armenië gegaan, maar u hebt het nooit gebruikt (CGVS, p. 16). Opmerkelijk is dat uw vrouw verklaarde niet te weten waarom u in 2006 een internationaal paspoort had aangevraagd. Daarnaast verklaarde zij aangaande haar eigen internationaal paspoort dat zij dit nooit heeft aangevraagd. Ze wist niet waar de uitreikingstempel in haar Russisch binnenlands paspoort vandaan kwam en zou er niet op de hoogte van zijn geweest tot op het gehoor op het Commissariaat-generaal in het kader van jullie eerste asielaanvraag. Ze vermoedde dat haar neef Arkady deze reispas voor haar had aangevraagd, doch wist zij hoegenaamd niet waarom hij dat toen zou hebben gedaan (CGVS vrouw, p. 10-11). U wist evenmin waarom er aan uw vrouw in 2006 een internationaal paspoort werd uitgereikt (CGVS, p. 16). Ook deze verklaringen aangaande de uitreiking van het internationaal paspoort van uw vrouw in 2006 zijn weinig aannemelijk. Bovendien blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan eveneens een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, dat internationale paspoorten in de Russische Federatie persoonlijk moeten worden afgehaald (en ter plaatse moeten worden ondertekend), waardoor ernstig getwijfeld kan worden aan de verklaringen van uw vrouw, als zou zij dit document niet zelf bij de bevoegde autoriteiten hebben afgehaald. Deze elementen versterken het vermoeden dat jullie uw legale reisdocumenten (jullie verklaarden met valse reisdocumenten te hebben gereisd van Rusland naar België (CGVS eerste AA, p. 5, 11; CGVS eerste AA vrouw, p. 3)), bewust achterhouden voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door jullie verkregen visum voor uw reis naar België, het tijdstip en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden.

Uit het voorgaande blijkt dat er ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De overige door u in het kader van uw tweede asielaanvraag voorgelegde documenten (de enveloppen waarmee uw schoonzus u de convocaties heeft opgestuurd en de Belgische schoolattesten van uw zonen), zijn evenmin van dien aard dat ze bovenstaande conclusie kunnen wijzigen. Deze documenten bevatten louter informatie over de schoolgang van uw kinderen in België en over de manier waarop u de voorgelegde convocaties in uw bezit hebt gekregen, die niet betwist wordt, doch niet met betrekking tot de door u aangehaalde problemen.

Daar uw echtgenote, N. Z. (...) (O.V. 6.560.144), verklaart dat zij haar asielrelaas volledig baseert op dat van u (CGVS vrouw, p. 2), kan nog worden toegevoegd dat ook in het kader van haar tweede asielaanvraag, besloten werd tot de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoekers de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekers voeren in hun verzoekschrift van 6 maart 2012 een schending aan van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name de hoorplicht en de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoekers merken op dat op grond van rechtspraak van de Raad van State er niets anders kan besloten worden dan dat het hoorrecht aan de administratie de plicht oplegt om de betrokkene de gelegenheid te geven zijn volledig dossier in te kijken; minstens moet hij voorafgaand aan de hoorzitting kennis krijgen van die elementen die normaal de feitelijke en juridische grondslag van de beslissing kunnen vormen.

Verzoekers benadrukken dat ook het gemeenschapsrecht en de Europeesrechtelijke administratieve beginselen van hoor en wederhoor, het recht op inzage van het administratief dossier, voorafgaand aan een beslissing, voorzien.

Verzoekers verwijzen naar rechtspraak van het Hof van Justitie en citeren uit het in het Tijdschrift voor Vreemdelingenrecht in 2009 gepubliceerde artikel "*De Belgische asielprocedure en de Europese administratieve rechtsbeginselen van de hoorplicht en het recht op inzage*". De Belgische asielprocedure voorziet volgens hen geen mogelijkheid van voorafgaande inzage van het administratief dossier zodat op dit punt niet wordt voldaan aan de beginselen van het Europees administratief recht.

In casu stellen verzoekers vast dat ze op geen enkel moment de kans hebben gehad om voorafgaand aan hun verhoor op het Commissariaat-generaal, hun dossier van de Dienst Vreemdelingenzaken in te kijken.

Verzoekers benadrukken dat de commissaris-generaal niet bewijst dat ze inzage in het dossier hebben gekregen voorafgaand aan hun verhoor op 1 februari 2012; ze stellen dat inzage in het dossier slechts plaatsgevonden heeft door hun advocaat na kennisname van de bestreden beslissingen, terwijl deze inzage diende te gebeuren voorafgaand aan het verhoor op 1 februari 2012. Verzoekers wijzen vervolgens nog op artikel 32 van de Grondwet en artikel 4 van de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur.

Verzoekers wijzen er vervolgens op dat ook het zorgvuldigheidsbeginsel de administratie er toe noopt om de betrokkene op een nuttige wijze te horen. De overheid kan maar over alle feitelijke gegevens beschikken wanneer ze de gegevens die ze gaat gebruiken om haar beslissing te ondersteunen, heeft voorgelegd aan de betrokkene. Hiertoe moet de betrokkene voorafgaand inzage krijgen in het dossier. In casu hebben verzoekers geenszins inzage gekregen in het dossier van de Dienst Vreemdelingenzaken, wat een schending inhoudt van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekers voeren tevens een schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 (hierna: Vluchtelingenverdrag) en het aanvullende protocol van 31 januari 1967 betreffende de status van vluchtelingen en een schending van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Verzoekers stellen dat de motivering van de bestreden beslissingen een post factum redenering vormt waarbij de situatie waarin ze verkeerden (zie het verzoekschrift, p. 13) "*achter wordt bekeken en vergeten wordt om het handelen van verzoekers in haar juiste context te plaatsen*".

Verzoekers laten gelden dat uit niets blijkt dat de tweede asielaanvraag individueel en correct werd bekeken.

Volgens verzoekers heeft de commissaris-generaal onterecht voorgehouden dat de overlegde convocaties authenticiteit missen. Ze benadrukken dat de commissaris-generaal hier niet het minste bewijs kan van voorleggen.

Verzoekers menen dat de feiten en uiteengezette argumenten minstens aantonen dat ze een gegronde vrees hebben op vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal wil volgens verzoekers deze gegronde vrees voor vervolging niet erkennen zodat ze dreigen te worden blootgesteld aan gevaar; de facto dwingt de commissaris-generaal hen terug te keren naar hun land van herkomst,

Verzoekers menen dat van hen ten onrechte de status van vluchteling niet erkend werd.

Verzoekers voeren verder aan dat in de bestreden beslissingen geen specifieke argumentatie ontwikkeld wordt ten aanzien van hun vraag tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoekers vragen dat van hen de status van vluchteling wordt erkend of hen minstens de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend.

2.2. De Raad merkt vooreerst op dat aangezien verzoekster, N.Z., zich in het verzoekschrift louter baseert op het asielaanvraag van verzoeker, N.A., de Raad enkel ingaat op het relaas van deze laatste.

2.3. De Raad stelt vast dat verzoekers zich voor hun tweede en huidige asielaanvraag baseren op hetzelfde asielaanvraag als aangevoerd in het kader van hun eerste asielaanvraag.

Voor wat betreft de problemen van verzoekers met de Russische autoriteiten omdat ze bevriend waren met D.K., die omwille van zijn Georgische afkomst geïsoleerd wordt door de overheid, stelt de Raad vast dat uit het administratief dossier blijkt dat bij beslissingen van 15 maart 2011 van de commissaris-generaal, bevestigd bij arrest van 26 september 2011 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van deze problemen.

Gelet op het gezag van gewijsde van dit arrest, staat de ongeloofwaardigheid van deze problemen vast, en is de bevoegdheid van de Raad in het kader van huidig beroep beperkt tot een beoordeling van de nieuwe elementen door verzoekers aangevoerd in het kader van hun tweede en huidige asielaanvraag en de afweging ervan tegen de juridisch vaststaande motieven uit de eerste asielaanvraag.

2.4. De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoekers uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoekers de motivering van de bestreden beslissingen betwisten en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

2.5. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.6. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.7. De Raad wijst er vooreerst op dat artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag geen directe werking heeft binnen de Belgische rechtsorde zodat de aangevoerde schending ervan niet dienstig is. De Raad gaat hier dan ook niet verder op in.

Waar verzoekers verwijzen naar rechtspraak van de Raad van State en het Hof van Justitie, onderstreept de Raad dat de door verzoekers aangehaalde rechtspraak individuele gevallen betreft die in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde heeft die bindend is. Voorgaande argumenten kunnen dus gezinszins dienstig worden aangevoerd.

2.8. Waar verzoekers er herhaaldelijk op wijzen dat er slechts inzage van hun dossier heeft plaatsgevonden door hun raadsman na kennisname van de bestreden beslissingen, terwijl deze inzage diende te gebeuren voorafgaand aan het verhoor op 1 februari 2012 op het Commissariaat-generaal, antwoordt de Raad dat de procedure voor de commissaris-generaal geen jurisdictionele procedure is, maar een administratieve.

De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet (zie RvS 14 maart 2005, nr. 141.946; RvS 2 februari 2007, nr. 167.415; RvS 12 september 2001, nr. 98.827).

Er bestaat geen verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat zodat verzoekers niet aantonen hoe zij een recht van verdediging kunnen genieten met betrekking tot de bestreden beslissingen die een bestuurlijk karakter hebben.

De Raad treedt dienaangaande de commissaris-generaal bij waar deze in zijn nota van 22 maart 2012 opmerkt dat de commissaris-generaal geen rechtsprekend orgaan is en geen enkele wettelijke bepaling hem verplicht de aandacht van de asielzoeker te vestigen op of te confronteren met de voor hem nadelige elementen. Evenmin is er enige wettelijke bepaling die voorziet dat, indien een negatieve beslissing zal worden genomen, de bestuurde uitgenodigd moet worden om hierover zijn opmerkingen te formuleren. Verzoekers kunnen derhalve niet op ontvankelijke wijze aanvoeren dat hun verhoor niet tegensprekelijk was (RvS, 18 maart 2005, 142.379).

Waar verzoekers verwijzen naar artikel 32 van de Grondwet en artikel 4 van de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur en aanvoeren dat ze op geen enkel ogenblik voorafgaand aan het verhoor, de gelegenheid hebben gekregen om hun dossier in te kijken en dat de inzage van het dossier slechts plaatsvond na kennisname van de bestreden beslissingen, wijst de Raad er op dat nergens uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers schriftelijke inzage van het dossier van de Dienst Vreemdelingenzaken hebben gevraagd voorafgaand aan hun verhoor.

Het recht op inzage krachtens de wet van 11 april 1994, geschiedt enkel op aanvraag en betreft derhalve een passieve vorm van openbaarheid zodat de bewering van verzoekers geen inzage te hebben gekregen in het dossier voor het verhoor op het Commissariaat-generaal, niet dienstig kan worden aangevoerd.

Daarnaast tonen verzoekers niet aan welke gegevens hen hadden dienen te worden meegedeeld of op welke wijze dit een invloed zou kunnen gehad hebben op de motieven van de bestreden beslissingen. Waar verzoekers nog stellen dat ze voorafgaand aan het verhoor geen advies van de administratie hebben ontvangen, zijnde de Dienst Vreemdelingenzaken, wijst de Raad er op dat de Dienst Vreemdelingenzaken geen advies verleent aan de commissaris-generaal inzake een asielaanvraag vermits de commissaris-generaal en zijn adjuncten geheel onafhankelijk zijn bij het nemen van hun beslissingen en het uitbrengen van hun adviezen, zoals uitdrukkelijk wordt bepaald in artikel 57/2 van de vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal merkt dienaangaande in zijn nota tevens terecht op dat het administratief dossier op het ogenblik voorafgaand aan het gehoor op het Commissariaat-generaal, bestond uit de volgende stukken: de "bijlage 26", de inschrijving als asielaanvrager, verklaring betreffende de woonstkeuze, een ontvangstbewijs van documenten die door de asielzoeker overhandigd werden, de toestemming van verzoeker om na te gaan of hij in andere landen van de Europese Unie reeds asiel heeft aangevraagd en de vragenlijst met informatie over zijn persoon en reisroute.

Het is op basis van deze gegevens dat de commissaris-generaal het gehoor heeft voorbereid. De "bijlage 26" en de vragenlijst met informatie over zijn persoon en reisroute, werden aan verzoekers voorgelezen en door hen ondertekend zodat ze bijgevolg kennis hadden van de verklaringen die ze hadden afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken omtrent hun vrees of risico bij terugkeer. Verzoekers waren bijgevolg op de hoogte van de gegevens die de commissaris-generaal zou gebruiken bij de voorbereiding van het verhoor en het onderzoek op het Commissariaat-generaal.

De hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur houdt in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen

zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (RvS 15 februari 2007, nr. 167.853).

De Raad stelt vast dat verzoekers op 1 februari 2012 werden gehoord.

Verzoekers hebben bijgevolg de mogelijkheid gehad om op een nuttige wijze hun standpunt kenbaar te maken tijdens hun verhoor en stukken neer te leggen. Een schending van de hoorplicht kan bijgevolg niet worden aangenomen.

2.9. De Raad is van oordeel dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen terecht heeft besloten dat verzoekers er met de nieuw neergelegde documenten niet in slagen de geloofwaardigheid van hun asielaanvraag te herstellen.

Vooreerst merkte de commissaris-generaal correct op dat er verscheidene elementen zijn vastgesteld die afbreuk doen aan de authenticiteit van de voorgelegde convocaties:

“Wat betreft de twee aan u gerichte convocaties die u voorlegt die respectievelijk werden opgesteld op 26 april 2011 en 19 september 2011, dient vooreerst te worden opgemerkt dat de ingevulde gegevens over de afleveringswijze onderaan beide convocaties weinig aannemelijk zijn. Zo wordt op beide convocaties aangeduid dat deze zowel per post als per koerier (boodschapper) werden afgeleverd. Daarnaast is het vreemd dat uw eigen naam staat vermeld als diegene die als boodschapper de convocatie zou overhandigen aan diegene voor wie ze bestemd is. Hoe dan ook kon u deze convocaties niet in ontvangst hebben genomen daar u sinds 15 januari 2010 reeds in België verblijft en verklaarde sindsdien niet naar de Russische Federatie te zijn teruggekeerd (CGVS, p. 2). Daarnaast strookt de vormgeving van de tweede convocatie niet met die van de eerste. Zo ontbreekt op de tweede convocatie de vermelding van de naam en de initialen van de persoon door wie deze convocatie werd opgesteld. Zij tevens opgemerkt dat reeds met het blote oog te zien is dat de tweede convocatie van september 2011 veel weg lijkt te hebben van een met balpen ingevulde kopie (zie stippels). Deze elementen doen bijgevolg twijfel rijzen met betrekking tot de authenticiteit van deze convocaties. Het is bovendien opmerkelijk dat u niet wist in welke hoedanigheid u telkens werd opgeroepen en dat u verklaarde dat deze informatie niet in de convocaties wordt vermeld (CGVS, p. 4). Op beide convocaties staat echter duidelijk aangegeven dat u zich diende te melden in de hoedanigheid van verdachte. Voorts bevat geen van beide convocaties enige informatie over de zaak in het kader waarvan u werd opgeroepen. Daar komt nog bij dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt dat in de Russische Federatie iedereen tegen betaling eender welk document kan kopen van ambtenaren. Deze elementen maken dat de twee convocaties die u voorlegt in het kader van uw tweede asielaanvraag de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag, zoals omstandig gemotiveerd in de beslissing die ik ten aanzien van u nam in het kader van uw eerste asielaanvraag, niet kunnen herstellen.”

Waar verzoekers in hun verzoekschrift opwerpen dat de commissaris-generaal onterecht voorhoudt dat de convocaties authenticiteitswaarde missen en hij hiervan niet het minste bewijs laat staan schijn kan voorleggen, beperken ze zich louter tot het tegenspreken van de vaststellingen van de commissaris-generaal.

De verklaring van niet akkoord te zijn met de commissaris-generaal volstaat niet om de motieven van de bestreden beslissingen te ontkrachten. Het komt derhalve aan verzoekers toe om de motieven van de bestreden beslissingen met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waarin ze echter in gebreke blijven.

In de bestreden beslissingen merkte de commissaris-generaal tevens correct op dat de overige neergelegde documenten in het kader van de tweede asielaanvraag, met name de neergelegde enveloppen waarin de convocaties zijn opgestuurd, de Belgische schoolattesten van de kinderen en de woonregistratie van verzoekster op haar laatste verblijfsadres in de Russische Federatie, evenmin van die aard zijn om de vastgestelde ongeloofwaardigheid te herstellen.

Verzoekers voeren in hun verzoekschrift geen argumenten aan om deze vaststelling te ontkrachten, waardoor deze staande blijft.

2.10. Verzoekers hebben ter terechtzitting van 18 april 2012 van de Raad twee documenten neergelegd, met name een origineel van een oproep tot verhoor, gesteld in de Russische taal, en een vertaling van, naar ze ter terechtzitting stellen, “een ander, gelijkaardig document”.

De Raad stelt vast dat de neergelegde “vertaling van een ander, gelijkaardig document” de vertaling betreft van de convocatie opgesteld op 26 april 2011, document dat reeds eerder op het Commissariaat-generaal werd neergelegd.

De Raad stelt daarnaast vast dat de convocatie die ter zitting werd neergelegd, niet gesteld is in de taal van de rechtspleging en niet vergezeld is van een voor eensluidend verklaarde vertaling naar de taal van de rechtspleging, zodat de Raad deze niet in overweging neemt in toepassing van artikel 8 van PrRvV.

2.11. Verder stelde de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen vast dat verzoekers onaannemelijk vaag bleven met betrekking tot een aantal andere belangrijke aspecten van hun asielrelaas, dat er in het kader van huidige asielaanvraag een bijkomende tegenstrijdigheid werd vastgesteld tussen de verklaringen van verzoekers onderling en dat verzoekers geen afdoende verklaring konden geven voor de stempels op de geboorteaktes van hun kinderen, die aangeven dat er aan hen een internationaal paspoort werd uitgereikt op 19 maart 2009. Deze argumenten worden uitgebreid uiteengezet in de bestreden beslissingen.

De Raad stelt vast dat verzoekers zich in hun verzoekschrift beperken tot het vergoelijken, minimaliseren en ontkennen van de door de commissaris-generaal vastgestelde ongeloofwaardigheid.

Verzoekers stellen in hun verzoekschrift dat de motivering van de bestreden beslissingen een post factum redenering vormt waarbij de situatie waarin verzoekers verkeerden (zie p. 13) "*achter wordt bekeken en vergeten wordt om het handelen van verzoekers in haar juiste context te plaatsen*". Ze laten tevens gelden dat uit niets blijkt dat de tweede asielaanvraag individueel en correct werd bekeken.

De Raad antwoordt dat uit de bestreden beslissingen duidelijk blijkt dat de commissaris-generaal de beslissingen heeft genomen, rekening houdende met, onder meer, alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip van de beslissing, met de door verzoekers afgelegde verklaringen en overgelegde stukken en met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoekers teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de verzoekers, de daden waaraan zij blootgesteld zijn of blootgesteld zouden kunnen worden, met vervolging of ernstige schade overeenkomen. De commissaris-generaal heeft wel degelijk de tweede asielaanvraag van verzoekers individueel en correct bekeken.

De Raad voegt hieraan toe dat verzoekers opwerping dat de bestreden beslissingen een post factum redenering vormen waarbij vergeten wordt hun handelen in de juiste context te plaatsen, slechts een blote bewering betreft, die niet wordt verduidelijkt en/of ondersteund door concrete elementen.

Tot slot stelt de Raad vast dat verzoekers zich doorheen hun verzoekschrift beperken tot het aanhalen van een vrees voor vervolging.

De Raad wijst er op dat het aanhalen van een vrees voor vervolging op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze vrees dient immers ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen –ook al moet niet bewezen worden dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden- en verzoekers dienen in dit verband de vrees concreet aannemelijk te maken. Verzoekers blijven hier echter in gebreke.

De Raad geeft dan ook aan dat de commissaris-generaal terecht heeft vastgesteld dat bijkomende vaagheden en tegenstrijdigheden de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid bevestigen.

2.12. Gelet op wat voorafgaat, is het asielrelaas van verzoekers niet geloofwaardig en is er derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De status van vluchteling als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

Waar verzoekers in hun verzoekschrift aanvoeren dat de bestreden beslissingen niet vermelden welke de redenen zijn waarom hen de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd, antwoordt de Raad dat uit de bestreden beslissingen blijkt dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissingen heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissingen omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zouden zijn.

De Raad benadrukt dat verzoekers niet kunnen steunen op een ongeloofwaardig relaas om aannemelijk te maken dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij, wanneer zij naar hun land van herkomst terugkeren, een reëel risico zullen lopen op ernstige schade zoals voorzien in artikel 48/4, §2, a. of b. van vreemdelingenwet.

Verzoekers voeren tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c. van de wet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.13. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissingen op een correcte wijze genomen en gemotiveerd zijn. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoekers zelf aangevoerd tijdens hun verhoor op 1 februari 2012 op het Commissariaat-generaal bevatten de bestreden beslissingen gedetailleerde overwegingen die de beslissingen afdoende motiveren.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de commissaris-generaal de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekers werden opgeroepen voor een verhoor, dat zij tijdens dit verhoor op 1 februari 2012 de kans kregen om hun asielmotieven uiteen te zetten en bewijsstukken neer te leggen, en dat het verhoor plaatsvond met behulp van een tolk die de Russische taal machtig is, in aanwezigheid van hun advocaat. Het zorgvuldigheidsbeginsel werd aldus niet geschonden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig mei tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE